

Епископ будимљанско-никшићки г. Методије богослужио у никшићкој Саборној цркви

У недјељу о митару и фарисеју, на празник Светих бесребреника Кира и Јована, 13. фебруара 2022. године, Његово Преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки Г. Методије служио је Свету Архијерејску Литургију, у Саборном храму Светог Василија Острошког, у Никшићу.

Владици је саслуживало свештенство намјесништва никшићког и јерођакон Јаков (Нинковић), а у литургијском сабрању молитвено је учествовао вјерни народ Никшића.

Послије прочитаног светог Јеванђеља, бесједом се обратио Преосвећени Епископ Методије, који је казао да је у овој првој недјељи припреме за Велики Часни васкршњи пост, прочитана јеванђељска прича о фарисеју и царинику. Да бисмо са разумијевањем схватили шта Господ хоће да нам каже овом причом, морамо, указао је Владика, донекле, знати шта су фарисеј и цариник

представљали у времену кад је проповједао Господ.

„Фарисеји су били групација у јеврејском народу који су се бавили чувањем Торе, односно закона Мојсијевог, на начин што су тумачили и објашњавали народу шта је у њему речено; чували су и отачка предања која су наслиједили тако што су стриктно заповједали да се држе заповијести Божјих и отачка предања. Највише су водили рачуна о томе каква је храна чиста или нечиста, која је дозвољена или недозвољена. Ситничаво су били загнуруени у педантно разматрање свих религијских правила којима су покушавали да појасне и објасне свако дјеловање Јевреја и њихово понашање у животу, у том времену“, навео је Његово Преосвештенство, додавши да су фарисеји у тумачењу закона били нешто флексибилнији од групације који су се звали садукеји, те су у народу били омиљенији и више поштовани.

„Господ у том времену, док је проповједао народу јудејском, највише је замјерао фарисејима то што се држе површно закона које је Господ, преко Мојсеја, дао. Та површност, поготово зато што су себе сматрали издвојенима, на неки начин, од осталог народа. Фарисеји тог времена замјерали су Исусу то што Он опрашта гријехе, а то је била велика хула, јер не може, како су Га они сматрали, обичан човјек да опрашта гријехе, то може само чинити Бог. Замјерали су му и то што не поштује сваку суботу, а највише од свега што се дружи са грешницима“, рекао је Епископ Методије, наводећи да фарисеји нијесу хтјели да једу са људима, који се нијесу придржавали, као и они, поста и бирања земаљске и тјелесне хране.

Прича, коју нам је апостола Лука пренио у Јеванђељу, она, поручио је Владика, не осуђује фарисеје, него осуђује фарисејство – површан приступ закону Божјем.

„Осуђује фарисејство које је поштовање само спољашње религијске ритуалистике, а не оно што треба да извире из дубине људског срца. Поимање фарисејско је било да је вјера, углавном, спољашња ритуалистика, обављање обичаја и обреда, док је Христос говорио њима и цијелом народу, у том времену, да вјера мора да буде проткана, прожета Духом и да излази из срца“.

„Цариници као групација били су, углавном, Јевреји који су од Римљана откупљивали право на коришћење мостова и путева и то после наплаћивали народу. Поготово су откупљивали право прикупљања пореза, па су на један произвољан начин више наплаћивали народу, прикупљајући порезе за Римску царевину. Због тога су били презрени од народа, јер су били веома

корумпирани, злоупотребљавали су свој положај“, казао је Епископ Методије, бесједећи да у причи о фарисеју и царинику, који су ушли у храм, Господ хоће да нам покаже шта је суштина и истински смисао наше вјере.

„Фарисеј по мјесту које је заузео у храму, а поготово по садржају његове молитве, пројављује се његова надменост и гордост. Он себе поставља изнад осталих људи, у тој његовој молитви он благодари Господу за своје постигнуте подвиге и врлине, да пости два пута у недјељи мимо прописаних Мојсијевих правила, затим да даје десетак од својих прихода. Онда се издвојио и рекао: Хвала ти што нисам као остали други људи, поготово не као овај цариник, који је био у храму“, рекао је Преосвећени Епископ.

Однос који је фарисеј имао према царинику било је презрење и то је, по Владикиним ријечима, највећа трагедија која се може десити једном човјеку.

„Највећи допринос и постигнуће свих људских цивилизација јесте квалитет међусобних односа. Мјеру какви они треба да буду дао је Христос, а та мјера је љубав. Све оно спољашње што је фарисеј испунио, није урадио суштинску ствар, и тиме се није оправдао, као што је рекао Христос у овој причи, оправдати нас може једино Бог. А онај цариник, који је био свјестан свог живота, дубоко се понизио, смирио и завапио, преклињући Бога да буде милостив њему, његовим сагрешењима и недјелима. Видјевши Бог, Који Једини оправдава нас људе, нашу скромност и наше смирење, Он је показао тиме да се и највећи гријеси смирењем могу покајати“.

„Било каква врста спољашње праведности, коју је показао фарисеј, није довољна да човјек буде оправдан, поготово ако се није дубоко коснула вјера његовог срца. Ако вјера остане само у спољашњој манифестацији, а не дотакне се нашег срца, онда она не може да обликује наша осјећања, наше ставове какви они треба да буду пред Богом. То је истинска и права заповијест Христова у овој причи, да ми који се припремамо да постимо тијелом у посту који нам долази, Великом посту, да будемо спољашње скрушени и смирени по свом понашању, одјевању све ће нам то бити узалуд и упашћемо у велики гријех фарисејства, ако нас то негдје дубље не дотакне и не осјећамо емпатију, саосјећање и милост према другом човјеку“, поучавао је Преосвећени владика Методије.

mitropolija.com